

Babett

Babett, a markotányosnő, kereskedőként férközött a sereg közelébe. Követte a katonákat, aztán egyszer csak ott ragadt. Nagydarab, fiatal, tüzesvérű nő volt, tele életkedvvel, örökké csatározásra készen. És nem csak a harcban, a szerelemben is.

Tudta, mit vállal. Azért fogadták oda, hogy képviselje a női nemet, helyettesítse a távol lévő anyákat, feleségeket, szeretőket. És ő tette a dolgát. Ha kellett, főzött, pedig volt szakács is a táborban, ha kellett, sebesültet ápolt a felcser mellett. És persze, ha arra volt szükség, helytállt nőként. Sokan jártak hozzá alkalmanként, egy-egy győzelem, vagy éppen vereség után. Máskor meg csak úgy, ha kedvük támadt rá.

Ő volt a tábor cafkája. De nem bánta, büszkén felvállalta, sőt, élvezte a helyzetét. Tudta magáról, terméketlen, megmondták neki már régen: ne reménykedjen, gyermeke nem lehet. Hát ez is hajtotta. Néha saját gyermekének érezte a félénk újoncokat, akkor anyáskodott felettük, máskor pedig magát érezte gyermeknek, egy-egy éltesebb hadfi mellett.

Igazi rendszerességgel viszont csak hárman jártak hozzá. Három megfáradt vándor, akiket otthon nem várt senki. A legfiatalabb azonban még nem adta fel a reményt. Majd, ha egyszer hazamehet, tán kerül mellé asszony. De addig is. Babett kéznél volt, és be nem vallottan, lassacskán már ragaszkodott a lányhoz.

Az idő meg telt, vesztett csaták váltották egymást a győztesekkel, s egyszer csak azt vették észre, nagyon megfogyatkoztak létszámban. Babett nem sokáig kérte magát, jól bánt a fegyverrel, hát kérte, osszák be az előrenyomuló csapatba. Mit neki az, eddig is harcolt a bajtársaiért, most legalább közvetlen közlől tehet értük valamit. Védheti az életüket, ha mellettük, velük együtt harcol.

Tudatosan hátra parancsolták, mert féltették, egy eltévedt golyó mégis megtalálta. A combján fúródott át, a karját is súrolva. Ketten vitték vissza a táborba. A felcser ellátta, de hozzátette, nem mehet velük tovább. Veszélyeztetné az életét, fertőzés léphet fel, ágynyalomra van szüksége. Majd utánuk megy, ha felgyógyult, vagy érte jönnek, ha a hadi helyzet megengedi.

Babett így hátra maradt. Egy rokonszenves, egyedül élő öregasszony vette pártfogásába, aki vállalta, hogy a házába fogadja, míg teljesen fel nem épül, meg nem erősödik. A csapat elvonult.

Alig telt el két hét, Babett, bár a sebe gyógyulni látszott, kezdte rosszul érezni magát. Folyton szédült, hányingere volt, a rosszulletek egészen legyöngítették.

Az öregasszony nem állhatta meg szó nélkül: állapotos vagy, te lány, ne tagadd!

– De az nem lehet, néne! Nekem megmondták, nem lehet gyerekem.

– Pedig mégis lesz, várd csak ki a végét – jósolta az öregasszony.

És neki lett igaza. Babet gömbölyödni kezdett, dereka megvastagodott. Később a rosszulletek elmúltak, és valami angyali nyugalom szállta meg. Csak a félidő elteltével kezdett el a fölött gondolkodni, vajon ki lehet a gyermeke apja? A sereg felől nem jött semmi hír. Ő ugyan utánuk mehetett volna, ha tudja, hol keresse – a zavaros harci helyzet meg az egymásnak ellentmondó hírek alapján – a régi századát. De nem tudta, hát csak várt.

A napok csendben teltek, változás csupán akkor következett be, amikor az öregasszony, ki oltalmába fogadta, egyik napról a másikra elment. Eltemette, meggyászolta, mivel rajta kívül nem volt senkije, aztán csak várakozott tovább. Az fel sem merült benne, hogy féljen, akár a szüléstől, akár az egyedüllettől. Nem hiába volt a seregnél, katonavér csörgedezett az ereiben.

Fegyvere volt, azt hagytak nála a bajtársai, bálni is tudott vele, hát nem félt, bár olyan hírek jöttek, hogy míg az övéi győzelmet győzelemre arattak, az ellenség megfutamodván csapást váltott, immár hazafelé szaladnak, a határ felé.

Babet búvóhelye épp az útjukba esett. Tudta jól, mégsem félt. Már nagyon közeledett az ideje, érezte, bár tapasztalata nem volt, nemsoká megszületik a várva várt gyermek.

Egy éjszaka szokatlan zörejeket hallott. Ébren virrasztott, nem hagyták aludni a megmegújuló fájások. A külvilág neszeire fülelt, remélve, ha elterelődik a figyelme, tán könnyebben viseli a szenvedést.

A pislákoló gyertya fénye mellett óvatosan kifelé kémlelt az ablakon. A háztól nem messze, a bokrok között felfénylett valami. A holdfény fegyver vasán csillant meg, a szeme hozzászokott az ilyen látványhoz, nem hiába vett részt olykor-olykor maga is az éjszakai portyákon.

Aki lopva jön, az csak rosszban sántikálhat – gondolta. Nem magát féltette, hanem a gyermekét, ki éppen úton volt a kinti világ felé. Ha ő most nem védi meg magukat, a gyermek tán sosem ismerheti meg az apját.

Nem habozott, és ahogy a sötét alak egyre közelebb lopódzott a házhoz, fegyverét a keze ügyébe helyezte, majd amikor a másik lőtávolságra került, ujját a ravaszra tette. Kétség sem férhetett hozzá, az ismeretlen lopni jött, rabolni az éjszaka leple alatt, vagy kiszimatolta, hogy egy nő van csupán a házban, egyedül, mit tehetne ellene. A következő pillanatban elérkezettnek látta az időt, és amikor az addig homályos figura körvonalai élesen kirajzolódtak, Babet meghúzta a ravaszt.

Biztosra akart menni, a fejét célozta, hogy a másiknak felkelni se legyen ideje, ereje.

A lövés eldördült, a következő pillanatban az alak a földre zuhant.

Babet sokáig várt, és amikor nem történt semmi, csak akkor tette le a fegyvert. A fájdalma most ismét érezte, hogy azért nem múlt el, eddig is jelen volt, csak az izgalom, a feszültség hevében szinte megfeledkezett róla.

Most újult erővel támadt rá, nem tudta visszatartani a sikoltást, földre hanyatlott... és egy tízperces ádáz kínlódás, kemény harc után, mit magával, a saját testével vívott, világra jött a gyermek.

Mire megvirradt, úgy-ahogy rendbe tette magát, és a kisdedet is.

Az udvaron heverő testről egészen elfeledkezett, csak amikor a nap már magasan állt, akkor jutott eszébe, hogy utána nézzen, kit ölt meg. Hiszen be kell jelentenie, hogy rab-

lót fogott, talán harácsolni, fosztogatni szándékozó ellenséges katonát semmisített meg, amire egyszer még büszke is lehet.

Az udvar porában furcsa pózban heverő katona olyan gyámoltalanul festett, szinte megszánta. Letérdelt mellé, és erejét megfeszítve, amennyire csak fájdalomtól meggyötört testétől tellett, megfordította a halott férfit.

Aztán meglátta az arcot. Annak a férfinak az arcát, aki szerette annyira, hogy megérezze, gyermeke született, és eljött ide, visszajött érte, hogy a győztes csaták után magával vigye...

Rákosi Mátyás Nadia Comaneci testében, 2011

